

tôi là gọi tất cả mọi người trong trại giam là ông như là “ông cán bộ, hay ông bộ đội v.v..”. Trong suốt thời gian ở trại trung chuyển này cái mọi người sợ nhất là bị bệnh sốt rét cấp tính, vì khi bị bệnh này thì chỉ có trời cứu mà thôi. Tôi được nghe vài trường hợp xảy ra ở trại này trong thời gian 2 tuần ở đây và nạn nhân chết rất là nhanh.

Vì số người đem từ các chỗ khác đến quá nhiều nên trại trung chuyển này không mấy chốc đã đầy người rồi (khoảng 120). Các lao động trong trại được lấy chia ra để cất trại mới và lo thức ăn nuôi tù nhân. Vì thế càng ngày khẩu phần củ mì được cung cấp ít đi. Anh em lao động phải đi xa hơn nhờ mì. Bao tử tôi theo tháng ngày bị teo lại và mỡ dự trữ trong bụng của tôi trong những ngày vàng son đã xài hết rồi nên tôi bị thường xuyên bị đói, nhất là những ngày các anh lao động không nhờ được củ mì ở rẫy xa. Những anh em lao động bên ngoài thì được no đủ hơn. Các anh chọn những củ mì nhỏ, giấu trong túi áo hay túi quần, ban đêm đem nướng trên đồng củi, nhân lúc cán bộ VC không để ý, lén cung cấp cho chúng tôi. Lúc đó chúng tôi mới thấm thía câu ”một miếng khi đói bằng gói khi no”, ai cũng biết ơn các anh. Bây giờ nhớ lại mới thấy cảm giác đói

khát nó bâm giập cơ thể như thế nào. Đã đói lại mệt mỏi thể xác và tinh thần, những người chiến thắng muốn chúng tôi “ném trái” mùi đau khổ để nói gì cũng phải phực tùng chãng?

(Xin xem tiếp Phần 2 trong LT111)

MÙA THU

*Tôi nhớ mùa thu với những chiều
Từng làn gió nhẹ thoáng hắt hiu
Cây bàng buông lá rơi từng chiếc
Thấp thoáng xa xa một cánh diều*

Giây phút chạnh lòng
AH Mai Thanh Toàn
Tona Mai

NHÌN MÙA THU ĐI QUA...

*Mùa thu lãng đãng khói sương,
Ngọt như gió tự thiên đường tạt qua,
Lả mềm mấy sợi mây xa;
Bỗng dưng... thêm chút hương tà áo Em.*

AH Lê Phương Nguyên

VỀ QUÊ THĂM ANH CHỊ

*Sáng nay chị cấy đồng xa,
Đau không dám nghỉ sợ nhà thiếu ăn.
Anh choàng vai chị tấm khăn;
Ngoài trời rét mướt vàng trăng hạ huyền*

AH Lê Phương Nguyên